ч. 141 (13.089). Львів, середа 29. червня 1932. Pocztowe opłaty zapłacono ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Четвертьрічно 14·00 „
Піврічно 26·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

ЛЬОЗАННА.

Німецько-французьке порозуміння чи повний розрив? — За скреслення репарацій — господарська і політична співпраця. — Бльок 4-ох великодержав Европи на обиді. — Становище Америки. — Марево ізоляції Франції і втеча до тимчасової розвязки.

Львів, 27. червня 1932.

Зустріч европейських можновладців у Льозанї мала цим разом багато глибше значіння, ніж усі попередні подібні конференції, присвячені складним міжнароднім проблемам та зокрема наболілій проблемі німецьких воєнних відшкодувань. Найвище зацікавлення, з яким весь політичний світ з усією великою пресою слідкував за першими днями тої конференції, мало своїм джерелом факт, що оце вперше мав засісти при одному столі з закордонними дипльоматами канцлер фон Папен, представник *правої* Німеччини, муж довіря Гітлера, наслідник славного на міжнародньому ґрунті Брінінґа, сам-же на тому ґрунті незнаний. Пікантерію ситуації зміцнював момент, що в імені Франції виступав новий її премієр Еріо — соціял-радикал, а Велику Британію репрезентували соціяліст Мекдональд і лібераль Саймон. Не диво, що людям було цікаво побачити першу зустріч усіх тих діячів.

Фон Папен зробив несподіванку всім тим наївним, які сподівалися побачити у новому німецькому канцлерові вічені жести гітлерівських проводирів. Не тільки не було ніякого „піднесеного голосу" ані „стукання пястуком", але навпаки — голова напів диктаторського реакційного німецького уряду наче хотів спеціяльно підкреслити, що можна з ним розмовляти ще деколи елеґантніше і гладше, ніж з його попередником. Отже для закордонних дипльоматів перша несподіванка у Льозані була приємна: вони ствердили, що „не такий чорт страшний, як видавався"...

Але суті справи це ні трохи не змінило. А суть справи була дуже проста: німці приїхали до Льозани, щоби ще раз заявити французам, що вони платити відшкодувань дальше не будуть і не хочуть, а французи, що вони на скреслення відшкодувань не згодяться. При такому становищі двох сторін важко, здається, найти компроміс. Річ іде не лише за гроші, але й за престіж. Фон Папен, хоч який елеґантний, всетаки має менші можливости йти на компроміс, ніж Брінінґ: він мусить ще більше рахуватися з настроями німецького націоналістичного табору, від якого цілковито залежить. Зновуж для Франції, хоч вона і здає собі справу, що від Нім. грошей уже не видре, признавати отверто цей факт і санкціонувати його своєю згодою — річ цілком неможлива: це булоб признання до банкроцтва всієї своєї дотеперішньої політики й до банкроцтва підстав версайського договору.

Однак по обох сторонах дозріла уже свідомість, що взаємна грижа є обосторонньою катастрофою та катастрофою цілого світа. Зрозуміли це й інші великодержави, передовсім Анґлія та Італія, які — безпосередньо не заінтересовані у репараціях — натискають на Францію не боятися признання істнуючого фактичного стану. Конкретно, репрезентанти Вел. Британії станули у Льозані на ясному становищі — скреслити зовсім воєнні відшкодування. До цього становища прихиляється Італія. Зновуж Злучені Держави проголосили у сусідній Женеві листом Гувера, що згодяться на знижку воєнних довгів, які европейські держави затягнули на збросння, лише під умовою редукції зброєнь; одночасно вони предложили конкретний проект такої редукції.

Таким робом Франція найшлася в обличчі повної ізоляції. Однак фон Папен подав Франції вихід із ситуації. Він признав, що за зречення репарацій французи мають право жадати якихось рекомпенсат. Ті рекомпенсати фон Папен пропонує у виді тісної господарської і політичної співпраці Німеччини і Франції. Щодо цієї останньої співпраці, то німецький канцлер висунув конкретний проект бльоку чотирьох великодержав Европи, Анґлії, Франції, Німеччини й Італії, який став би наче паралельною установою, що Ліга Націй, з тою ріжницею, що та установа булаб чинником наскрізь реальним і розпоряджалаб справжньою силою: це булаб справжня ґегемонія бльоку великодержав, які узгіднювали би виключно між собою свої інтереси на терені Европи і цілого світа.

Нічого й казати, що такий проект викликав величезне стрівоження серед усіх менших держав та збентеження у Франції. З одного боку французів манить перспектива політ. союзу з Німеччиною, бо це значилоб відірвання Німеччини від союзу з СРСР та скермування своєї енерґії на інші поля, ніж лише на паралізування німецько-радянського бльоку, — але з другого боку така комбінація криє у собі ту небезпеку, що анґльо-італьо-німецькі впливи будуть перемагати й майоризувати Францію і надалі у такому почвірному союзі.

Тому Франція хапається правничого засобу: тимчасового, паліятивного рішення. Еріо пропонує 3-літню мораторію для репарацій; після 3-ох літ мали би наново „досліджувати" німецьку платничу спроможність і рішати, що дальше. Одночасно виринає проект зменшити репарації до суми 2 і пів міліярдів марок, які мали би піти частинно на покриття французьких довгів Америці, а частинно на підсилення фондів Банку Міжнародніх Виплат. Коли згадаємо, що версайський договір накладав на Німеччину тягар 140 міліярдів нім. марок, плян Доза (з 1924 р.) зменшив його до суми 42 міліярдів, а плян Йонґа (з 1929 р.) до 36 міліярдів — то ця нова редукція булаб фактично лише врятуванням престіжу побідних держав...

Покищо льозанську конференцію перервано, премієри й міністри закордонних справ роз'їхались до своїх столиць на наради з членами своїх урядів та фінансовими й політ. чинниками, а преса має широке поле снувати песимістичні чи оптимістичні гороскопи...

Ще одно десятиліття.

З ПРИВОДУ РОКОВИН ОБЄДНАННЯ ГОР. ШЛЕСЬКА З ПОЛЬЩЕЮ.

(Святкування. — Льояльність німців. — Богате віно: вугілля, залізо цинк. — Автономія, чужий капітал і „шльонзаки". — Авторка „Пожоги" на зах. кресах.

I.

Вже ріжні десятиліття відсвяткувала Польща. На остаток залишилося ще згадати декаду літ Гор. Шлеська. Дня 20. червня 1922 року польські реґулярні війська під проводом ген. Шептицького перейшли міст на Бриніці та вмашерували до Катовиць, сьогоднішньої столиці шлеського воєвідства. Цей день став історичним і його саме тепер відсвятковано по обох сторонах політичного кордону, в польській і в німецькій Сілезії. Тут радіючи, що стара пястівська земля повернула до батьківщини, там сумуючи над нещасною долею „зраненого краю"...

„Для нас, — сказав між іншим д-р Райхельт, голова німецьких „батьків міста", передаючи 20. червня 1922 владу Корфантому, — для німців, що досі творили тут поважну більшість, поява польської мілітарної сили означає реалізацію женевського рішення. Ми німці, з важким серцем піддаємось цьому рішенню, хоч і маємо найкращу волю віддати до розпорядження нової держави нашу спроможність і знання **як льояльні громадяни"...**

Не наше завдання доказувати, що шлеські німці згідно зі словами Райхельта залишились справді льояльні чужій їм владі. Льояльність чи нельояльність — це поняття досить складне. Воно означає передусім психічне наставлення і не все виливається у зовнішні форми, які вже можна кваліфікувати беззастережно позитивно чи неґативно. Місце „льояльности" — як усякого афекту — в лябіринтах душі. Тому краще не заглядати людям у душі, а стверджувати наскільки вони повинуються законам і не входять у конфлікт з законами.

Коли вносити саме із зовнішніх форм поведінки німців супроти поляків, то **шлеських німців табуля доволі чиста.** Їм не закидають саботажів ані політичних убивств, проти них не роблять політичних процесів, нема у них великого реєстру політичних вязнів чи навіть моги́л. Політичний процес par excellance Улица сама польська преса назвала колись зайвою невдачею польської влади. А недавній виступ одного із найважніших орґанів німецької преси, щоденника „Каттовіцер Цайтунґ", а саме його нотатка у справі Поморя, оцінена у польських кругах як нельояльна, за віщо і потерпів його відповідальний редактор Губерт Шрай, — це справді рідке явище. Зате часто стрічаєте на сторінках тоїж преси фразу в усіх відмінках „наша батьківщина" („унзере Гаймат"), що відноситься до Польщі, як держави...

II.

Гор. Шлеськ приніс Польщі найбогатше придане. Це підкреслює часто Корфанти, історична постать яку німецькі енцикльопедії згадують з нетаєною лютттю, а якою польська дійсність нехтує за ворожі тенденції до сучасної влади.

Приніс Гор. Шлеськ Польщі вугілля, залізо, цинк, приніс богато влаштовані копальні, гути, фабрики, приніс густу сітку залізничих ліній і прегарних битих доріг, приніс врешті густо поселених (майже в четверо густіше ніж у решті Польщі) мешканців, глибоко-релігійних, працьовитих і фахових.

Самого вугілля видобули в 44 гор.-шлеських копальнях у мин. році 28 міліонів тон, із чого близько 2/5 вивезено за кордон. Довгі валки вагонів наладовані вугіллям ішли і йдуть щоденно до кордонних стацій, більш усього до Ґдині. Йде тих вагонів, коли залишимось при минулорічних статистичних даних, 1112 щоденно (вагон 30 тон). Цифра дійсно поважна. Вона дозволяє нам збагнути, яку величезну ролю грає цей вивіз у торговельному, а за тим у платничому білянсі Польщі. Завдяки експортові вугілля мала рибацька оселя, Ґдиня, виавансувала на морський порт, цей експорт достарчає економічних арґументів в утримання політичного status quo Данціґа.

З вугіллям, із його високою кальоричною вартістю, вяжеться **продукція коксу** у девятьох коксівнях (1.400 тисяч тон у 1931 р.) і теж продукція смоли, бензолю, сирої нафталіни, синтетичного амоняку і т. д., що дає сильні фундаменти для розбудови хемічного промислу. **Вугілля і три копальні залізної руди,** хоча низькопроцентової, дають можливість істнуванню **гутничому промислові,** що не тільки засилює залізними та сталевими виробами краєвий ринок, але теж претендує на поважний вивіз. Тільки з причини шаліючої кризи гор.-шлеське гутництво не всилі дати торговельному білянсові тих цінних позицій, які міг би дати в нормальний час. Та досі вже міліони тон заліза, ріжних родів шляхотної сталі і готових артикулів, як рури, бляхи, залізничий матеріял, механічні підойми і т. і. пішли в далекий світ, навіть до Японії. В останньому часі гутництво на Шлеську рятується радянськими замовленнями і веде дуже сухітниче істнування.

Немалу ролю грає **цинк.** Загальна гор.-шлеська продукція цинку винесла в 1931 р. 124.000 тон, а цинкове гутництво є поважним експортером, висилаючи 4/5 своєї продукції поза кордони держави. Згадати треба ще важний побіч-

вий продукт, сірковий квас, що являється важним сирівцем між іншим теж для фабрики суперфосфатів.

Так, дійсно багате придане. Завдяки Шлеськові Польща є шестим із черги продуцентом вугілля у світі, одинацятим продуцентом сталі, третім продуцентом цинку.

III.

Та разом із багатим віном дістала Польща в спадщині чимало турбот. Ось **автономічний статут**, до якого її зобовязано міжнародним договором, дав Шлеськові привілей, який не тільки є балястом для суто-централістичного режіму, але теж викликає не все приємні процеси та резонанси на міжнародньому терені. Ось **панування чужого капіталу** в тяжкому промислі Г. Шлеська майже в 75%, із закордонними контрольними органами. Ось врешті — дарма, що минуло 10 літ польської державности на терені Шлеська — **нескристалізоване національне почуття населення**, що все ще найохотніше окреслює, подібно до наших поліщуків, льокальною назвою „шльонзак" свою національну приналежність.

IV.

Чи в дошукуванню звязків між Шлеськом та нами добачувати символічний прояв у тому, що якраз З. Коссак-Щуцька, авторка ворожої нашим змаганням „Пожоги", дістала літературну нагороду Г. Шлеська за її останню повість „Невідомий Край"? Цей невідомий край — то Шлеськ. Метка „кресовянка" пішла на загрожений захід боронити польського стану посідання і здобувати йому нові домени, сягаючи навіть через політичний кордон.*)

Невжеж би Щуцька інстинктовно відчула, що **час покласти край польській експанзивності на сході**, яка ослаблює польську відпорність на заході, промощуючи шлях її сусідові на схід коштом польських національних інтересів? Якіж тоді короткозорі є проєкти пос. Хмелевського на сторінках катовицької „Польонії", в яких він радить кольонізувати „східні креси" безробітним шлеським робітництвом. Щоправда, та сама „Польонія", що виявила гостинність на своїх сторінках для нефортунних міркувань Хмелевського, тепер, після останніх данціґських алярмів, пропаґує думку поселення тих безробітних на ріллі на заході. „Зліквідувати банкротуючу велику власність і поселити на цих землях маси безробітних, що одночасно творилиб оборонний вал із живих грудей на західньому фронті" — це найновіщий клич корфантівців...

В. Север.

*) Відома є її акція за добуттям фондів на польську гімназію на німецькому Шлеську.

„Бунт" в Берегах біля Устрік Долішних.

В половині минулого тижня появилася у пресі вістка про якийсь „бунт" селян у Берегах. На ту вістку Президія УНДО делеґувала до Берегів **пос. Тершаківця**, щоби провірив справу на місці й евентуально інтервеніював у властей. Пос. Тершаковець виїхав дня 23 ц. м. до Устрік, а потім до Берегів і так описує подію в Берегах.

Вже в Устріках пос. Тершаковець довідався, що в Берегах селяни побили пов. інж. Зембу, який приїхав до села, щоби перевести там „свято праці". На місце зїхала візвана поліція, яка арештувала 36 громадян і громадянок та відставила їх до арештів у Сяноці. На місце події виїздив староста з Ліска п. Веркштайн і тільки завдяки його особистій поведінці не дійшло в Берегах до поважніших подій, а навіть до більшого проливу крови.

РОЗМОВА ЗІ СТАРОСТОЮ.

Посол Тершаковець звернувся за інформаціями про подію між іншим до комісаріяту поліції, а потім получився телефонічно зі старостою і розмовляв з ним цілої пів години. Староста признав, що люди в Берегах є спокійні, а ціла подія повстала на тлі соціяльнім, головним чином наслідком несвідомости та під впливом нетактовної поведінки деяких осіб, замішаних у цілу справу. На представлення пос. Тершаківця, староста обіцяв припинити всякі репресії і запевнив, що будуть покарані лише ті, що справді завинили, себто ті, що били інж. Зембу.

ЩО ВИКЛИКАЛО БУНТ.

В Берегах на дорозі, що веде через Лодину, Звиняч і Ліщовате мало відбутися „свято праці", себто селяни мали посвятити один день безкорисної праці на направу дороги. До 1926 р. направляли ту дорогу громади й оплачували роботу грішми, які стягали від фір, що по тій дорозі їздили. Коли законом дорогу передано громадам, люди відроблювали на ній приписаний безплатний шарварок. Цього було замало, щоби дорогу вдержати в доброму стані, а Повітовий Виділ не вкладав у її направу грошей, які брав від фір, що нею їздили, і від громад, які оплачували дороговий податок.

Тої дороги вживає адміністрація державних лісів, а між адміністрацією і селянами зложились якнайгірші взаїмовідносини: з боку адміністрації — безнастанні жалі на крадіжі в лісі, а з боку селян — на тяжкі кари.

Нпр. жінка надлісничого п. Куціля сама веде рільне господарство, а використовуючи безробіття наслідком нечинности рафінерії в Устріках, платить робітникам за цілоденну працю по 70 сот. в той час, коли селяни платять по золотому з харчами. Коли робітники домагалися збільшення плати, то п. Куцільова мала їм сказати (по польськи): „цього року працюєте ще за 70 сот., а на другий рік будете робити задармо та ще й киями-нагаями будуть вас за[гнати?]".

Наслідком того всього по селі пішла мова, що на другий рік буде панщина.

„СВЯТО ПРАЦІ" І ЯК ЙОГО РОЗУМІЛИ СЕЛЯНИ.

Серед таких умовин до Берегів приїхав у понеділок (на Зелені Свята) граф Потоцький зі старостою Веркштайном з рефератом про свято праці на згаданій дорозі. По рефераті люди не сказали ні сяк ні так, але вже в четвер 23. червня мало те свято відбутися.

З подібним рефератом виїхав до сусіднього села Лодина повітовий інжинір Земба. Люди почали звязувати згадані вище факти і набрали **переконання, що це укрита панщина**, яка вже не почекала навіть до слідуючого року! Причинився до того ще й підступ, яким стягано людей на реферат. Людям сказано, що будуть давати запомоги, а тут вийшла (як думали селяни) примусова праця. Наслідком таких міркувань селян інж. Земба не лише мусів покинути Лодину з нічим, але в переїзді через Береги для охорони мусів йому товаришити війт. Але й війтові загрозили, що як дасть печатку громади на свято праці, то не має що в громаді робити. Тоді війт поїхав до старости в Ясені, де староста вітав епископа з Перемишля, і на його представлення староста згодився відкликати свято праці.

ВПЕРТІСТЬ ІНЖ. ЗЕМБИ І ЩО З ТОГО ВИЙШЛО.

Мимо того на другий день, у вівторок, урядники адміністрації державних лісів зібралися з інж. Зембою в школі, щоб уконституувати комітет і поділити працю. Про це довідались селяни і всі — старі і малі, чоловіки і жінки — **зібралися, щоби не допустити завести панщину.** Одні обступили хату війта, щоби не дав печатки, а другі пішли під школу домагатися, щоби інж. Земба покинув село. Надлісничий Куціль, бачучи таке напруження, радив закінчити засідання і дати всьому спокій, а коли його не послухали, пішов до дому. Зате інж. Земба сказав, що він мусить перевести свято праці. Тоді селяни почали добиватися до школи. На це лісничий Обст, який дався людям добре в тямки в лісі, витягнув револьвер і сказав, що „вжие зброї". З розлюченої товпи впали крики: „панщину заводите, стріляти хочете за нашу працю, за податки". В тім впав стріл. Хто стріляв — невідомо (Обст чи Земба), досить, що ранено когось з юрби. Інж. Земба почав утікати і стріляти. За ним кинулася погоня, його зловили і побили.

АРЕШТИ.

Візвана поліція арештувала 36 громадян з Берегів. Між арештованими є п. Вербенець Микола, який успокоював зібраних, боронив п. Зембу та відвів його аж на поліцію. Проте його арештували під замітом підбурювання а потім „симулювання оборони Земби". Арештований є провідником читальняного руху в селі. Хвилево арештовано також студента п. Степана Магурського, що перебував в о. Вербенця, а з читальні вчив співу. Між арештованими є 5 жінок, один лідусь, що має 60 літ, жінка, що ма[є]

НАШ КЛИЧ:
ЩО РОКУ КУПИТИ ОДНУ БОДАЙ КНИЖКУ ВІД „ПРОСВІТИ"!
ВСІ НА ФРОНТ РОЗБУДОВИ „ПРОСВІТИ"!

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 29. ЧЕРВНЯ 1932.

І. ФЕДОРОВИЧ-МАЛИЦЬКА 2)

Мистецтво і підсвідоме.

Любов батьківщини у мистців. — Ознаки сюжету. — Китайський мур. — Тематика і екзотика.

Національна свідомість та змагання до самостійности, це по словам Вячеслава Липинського „містична ідея" та „виявлення несвідомої, містичної, ірраціональної волі". І так воно є. Любов до свого народу, як усяка правдива любов, розкорінена по цілім духовім єстві одиниці. Подібно як інші афективні чинники, вона сягає глибоко у наше підсвідоме і тому природно, з внутрішньої конечности, мусить в одиниць артистично творчих також виявитись у формі артистичних інтуіцій.

На якій-же підставі протиставляють національні почування „психольоґічним потребам", немов би любов до батьківщини була менше оправданою, ніж усяка інша любов? Несилі я уявити собі в нинішній час українця без сильно зазначеного „національного комплексу", себто без певної групи афективно підкреслених внутрішніх і зовнішніх переживань на болючу тему нашого національного розвою. Не твердяу, що більшість наших земляків займається цим або іншим фахом з любови до рідного краю, але твердяу рішуче, що у них усіх певний, хочаб мінімальний, відсоток зусиль таки інспірований оцією любовю.

І несилі я уявити собі артиста-українця без палкої та болючої любови до своєї нації. Ця любов є, істнує і як така мусить виявитись у творчих інтуіціях наших мистців. „Мусить", не тому, що комусь так здається, але „мусить" з психольоґічної конечности — наскільки ця любов дійсно істнує. Можливе, що в деяких її нема...

Читаємо дальше в статті М. Драґана „Добір тем для нашого національного мистецтва байдужий, бо національність у мистецтві не вичерпується зовнішніми познаками сюжету" і „Для мистецтва національні ознаки назверх це другорядна справа, а першорядна справа мистецькі проблеми". Невже втор статті дійсно вважає необхідним щораз підкреслювати розвязання „мистецьких проблем"? Важність та навіть їхня „першорядність" чейже самозрозуміла, так само, як самозрозуміле, що той, який бажає виконати якийсь досі небувалий, пориваючий та скомплікований танок, мусить у першій мірі мати ноги, вміти ходити та опанувати всі правила та тайни хореоґрафії.

Не вільно поверховно приступати до таких явищ, як „національні ознаки" або „зовнішні познаки сюжету"! На цьому світі кожна сила та кожний духовий чинник переважно виражаються матеріяльно, отже зовнішніми ознаками. Значіння оцих ознак — якихнебудь зовнішніх ознак — ясно, що сягає далеко поза зовнішній вигляд дотичних предметів. Кожна зовнішня ознака це симптом (не символ — хоча, як хто хоче, вона є заразом символом) якоїсь укритої в нею правди, реального факту або потенції, що матеріяльно виявляються в такій або іншій формі. Нема нічого випадкового, позбавленого значіння та сенсу. Кожний найменший орнамент, виконаний людською рукою, є психольоґічно спричинений та виражає собою певні прикмети, які тільки він, а не інший всилі висловити. Наша народня орнаментика, своєрідний характер наших народніх дум, словом: усі зовнішні традиційно-українські ознаки не є беззмістові, чисто зовнішні „забавки", а виражають собою деякі духові особливості нашого національного обличча. Ними, очевидно, „національність у мистецтві не вичерпується", але цих зовнішніх познак не сміємо позбуватися. Виріkатися в мистецтві зовнішніх національних ознак свідомо або навіть систематично означує відріkатися власного національного характеру.

Вихвалювати міжнародній характер мистецтва та валити між народами „давні китайські мури" в протиложеності до тих, „що хотіли би силоміць продовжати у рідним мистецтві давню національну традицію" не переконає тих, що вірять у дійсність національної психольоґії. „Китайські мури" вже перед десятками літ перестали істнувати між народами, отже нема потреби їх валити; ще й менше в такій невтральній ділянці, як мистецтво, яке з давна-давен у першій мірі служило для духового зближення та взаїмного пізнавання народів. Зате „виміна культурних цінностей" — одна з найкращих річей на світі — скінчиться сама собою, коли мистецтво окремих народів, набравши характер міжнародній, затратить своєрідні національні ознаки.

Натяки про „Дівчину з парубком на перелазі" і т. п. видаються досить наівні. Не тому, що це дійсно один з найкращих, бо вічно молодих так сказати „клясичних" мистецьких мотивів, то-що. Але таксамо як „дівчата біля криниці", ніхто зі щирим мистецьким зрозумінням не уявляє собі під „національною тематикою" щойно перебутий (в дійсності ще не перебутий) прим[ітивізм?]

50 літ, арештовано Ілька Шибінського з 16-літним сином (він відступив свій дім на читальню „Просвіти"). Арештовано Ілька Маця з жінкою Марією, які оставили в хаті 6-ро дітей від 1 до 12 літ лише з бабунею. При арештованнях, які переводила поліція зі стшельцом, вказував динуватців п. Обст, який є одним з моральних справників цілої події. Кажуть, що вказував він передовсім тих, з якими має якийсь порахунок. Арештування переведено в ночі з вівтірка на середу.

„БУНТ" ПОШИРЮЄТЬСЯ.

В середу 22 червня відбувався в Устріках торг. Поміж людей пішла чутка, що пани заводять панщину. Ситуація стає напружена. Йде мова, що люди збираються по горах і за ними вганяє поліція. Під впливом того всього староста п. Веркштайн приїхав автом і сам на протязі 3-ох годин українською мовою успокоював людей. Переконані люди успокоїлись і розійшлися. Староста набрав переконання, що нарід просто спровоковано а під впливом своєї темноти він пішов на проступок. Підозрівають, що в цілу справу вмачали пальці доморослі комуністи.

Треба надіятися, що події в Берегах на тому скінчаться і не будуть мати прикрих наслідків для невинних громадян.

Румунські українці перед виборами.

В Чернівцях відбувся 20. ц. м. конгрес Української Національної Партії. Проводив нарадам д-р В. Залозецький, який відкриваючи конгрес, сказав, як повідомляє чернівецький „Час", м. ін. таке: Тому 10 років сиділи ми в тюрмі за те, що називали себе українцями. Тому 4 роки вибрали ми одного сенатора з нашої партії, а тому рік мали ми вже двох послів".

Про діяльність партії говорив ред. Сербинюк. Він вказав на те, що спільний бльок меншин за останнього ліберального уряду (1927 р.) дістав тоді в чернівецькому повіті 2.150 голосів, в сторожинецькому 2.000 голосів. За царaністичної партії справа покращала, бо вибрано послом д-ра Дутчака, а трохи пізніше д-ра Шкрабу. Український самостійний виступ не остав без відгомону в цілій Румунії. Почалися переслідування, доноси, арештування. До угоди з партією т. зв. національної унії пішла партія лише тому, що боялася гірших переслідувань. Перед чотирма роками треба було поборювати тяжкі труднощі, щоб українцям признали один мандат. Тепер інші просять українців, щоби йшли з ними. Тому, що при цих виборах зголошується багато лїст і нема виглядів на те, щоби українська самостійна ліста зібрала потрібних 60 тисяч голосів при недостачі національної свідомости, конечність вимагає заключити виборчий пакт. Виключено з переговорів ліберальну партію. Мадяри не запускалися з українцями в переговори, бо самі переговорювали з урядом. Так само було зі соціял-демократами. Осталася націонал-царaністична партія, з якою зроблено пакт, що *дає українцям два певні мандати в черновецькому і два в сторожинецькому повіті*. Наслідком того українці повинні добути два місця в камері і два в сенаті.

Після звіту д-ра Маєра-Михальського з парляментарної праці розвинулася дискусія. Остаточно конгрес апробував виборчий пакт з націонал-царaністами і приняв такі кандидатури: ред. *Сербинюка* на друге місце в черновецькому повіті до камери, д-ра *Суховерського* на другому місці в сторожинецькому повіті до камери, а до сенату: д-ра *Залозецького* в черновецькому повіті і д-ра *Маєр-Михальського* в сторожинецькому повіті.

Президентом Української Національної Партії вибрав конгрес акламацією д-ра Залозецького

З польської преси.

„Ні, ми на Схід не підемо..."

„Ґазета Поранна" з 27. ц. м. приносить передову статтю п. н. *„Карколомні суґестії"*, яка є характеристична для пануючих широких польських настроїв. Вона потверджує м. ін. в цілості ту характеристику нинішнього польського міжнародного положення, збентеження польських політиків і нехіть супроти всяких „інтервенційних" намірів, яку ми подавали в останніх днях у власних кореспонденціях з Варшави:

„Останніми часами — читаємо в „Ґазеті Поранній" — у формі зовсім поважній вийшла з тих кол (німецьких — Прим. Ред.) пропозиція „заміни", яка основується на „звороті" Данціґу, частини Помор'я та всього Горішнього Шлеська в заміну за „вільну руку" в здобутті Польщею Литви з Клайпедою (доступ до моря) та України з доступом на Чорне Море. На думку авторів того „проекту" Польща зробить на цьому не лише добрий безпосередній інтерес, а ще й скріпиться тим, що війде в склад комбінації, яка дає її учасникам повну перевагу в Европі. Комбінація ця основується на німецько-французько італійсько-польськім союзі, побудованім під кличем оборони західньої цивілізації та спрямованім проти варварського більшовицького Сходу.

Самособою — дальшою умовиною є дати Німеччині свободу збровнь, конечних з огляду на передбачений хрестоносний похід. Є в цій оферті й інші незвичайні подробиці, як нпр., що німецький промисл готов дати поміч Франції при будові.. залізниці через Сагару. Загалом промислова й мілітарна німецько-французька співпраця вибивається в усій акції на перший плян.

Цей помисл безсумніву не має найменших шансів для здійснення. Польща не робитиме протисовітського хрестоносного походу, не здобуватиме України, ані не анектуватиме Литви, хочаб у цих авантюрах товаришити нам мала найприязніша німецька невтральність. Та в цих утопіях є дві ідеї, гідні уваги.

Одна це протибільшовицький курс німецької правиці. На тлі Рапальської умови, заключеної республиканським табором, є цей курс рішучим зворотом і таким, що безумовно приносить за собою знищення трактату. Німецька правиця є думки, що Рапальо не було корисним інтересом, коли найефектовнішим овочем більшовицько-німецької співпраці є сьогодні 5 міліонів комуністів у Німеччині, які є повільним інструментом революційного імперіялізму Москви.

Друга подробиця — це вірність традиційній ґерманській політиці. Колиб Польща пішла на принаду „оферти", булоб це з її боку вже оконечним відреченням західних земель, булоб дальшим відсуненням на Схід. Щедрість, із якою жертвують нам „відшкодування" в українських степах, у яких уже нераз розгублювалася та затрачувалася наша державна й національна експанзія — ця щедрість має свої історичні та хіба доволі відстрашуючі анальоґії.

Ні, ми на Схід не підемо".

тивізм. Зрештою, з погляду чисто малярсько-технічних проблем, кожна тематика, отже також крайне примітивна, надається до мистецького використання.

Доказом, що не лише тематики не треба запозичати у чужих, але що можна, наскільки хтось геніяльний, навіть видумати власну техніку, нехай служить приклад Сеґантінія, якого своєрідна техніка (розклад фарб, накладання їх тонкими шарами одної побіч другої) була плодом власних роздумувань, таксамо як поантілізм Серата. Не забуваймо за величаву методу рисунку та композиції О. Новаківського, з якою може запізнатись кожний, що потрудиться до його робітні.

Приклад французького маляра Ґоґена, наведений М. Драганом, не конче щасливий. Туга за тропічною країною була голосом крови; мати його-ж походила в Перу та мала в собі індіянську кров. Понадто екзотичні сцени та краєвиди з Таїті або інших далеких країв мають заздалегідь запевнений успіх, наскільки вони технічно бездоганні. Тим більше, коли артист такий ґеніяльний, як Ґоґен. Одначе можна сумніватись, чи успіх його малюнків був би такий сам, якби замість краєвидів Таїті, він був виключно малював краєвиди загально знаних та загально доступних країв, як Австрія, Німеччина, Італія і т. п. Здоровий розум та інтуїтивне відчування каже, що пейзажист повинен малювати краєвиди власної країни. До цього він природно покликаний. Інакше представляється річ, коли даний мистець обставинами примушений жити поза рідним краєм, як багато наших молодих мистців, або коли у виїмкових випадках, дехто бажає малювати екзотику.

(Продовження буде).

Відсотки від ощадностевих вкладок в українських установах.

КОМУНІКАТ.

З причини сучасних кредитово-фінансових відносин у краю і за кордоном постановили наші фінансові централі: Земельний Банк Гіпотечний, Центральний Кооперативний Банк, „Краєвий Союз Кредитовий", Кооперативний Банк „Дністер" і Народна Торговля, Краєвий Союз Споживчий — узгіднити відсоткову стопу від вкладок ощадности (льокат) з відсотковою стопою, яку приняли всі інші кредитові установи в краю, установляючи одноогідно у себе від 1. липня 1932 р. відсоткову стопу від звичайних вкладок ощадности: долярових до 6% і золотових до 7%.

Комуністи в Мадярщині.

БУДАПЕШТ, 27. VI. ПАТ. В Сеґедині відкрили велику комуністичну орґанізацію, що задумувала розвинути живу терористичну акцію. Арештовані комуністи сховали в керниці екразит, яким задумували висадити в повітря будинок поліції. Цей вибух мав бути знаком до акції на широкі розміри.

Комуністи атакують.

ПРАГА, 27. VI. ПАТ. Минулої суботи і неділі комуністи двічі заатакували членів руханкових союзів німецької народности, зібраних на льокальному святі в чеському північно-західному вуглевому басейні. 24 особи потерпіли рани, між ними дві тяжкі. Інтервенція жандармерії привернула спокій.

Італ'я за анулюванням воєнних довгів

Італійський уряд переслав Мекдональдові письмо, в якому заявляється за цілковитим анулюванням воєнних довгів. Якщо цілковите анулювання неможливе і якщо утвориться якась система сплачування тих довгів, Італія буде від себе домагатися своєї пайки. На випадок приняття пляну реставрації европейських держав Італія готова співпрацювати в орґанізації наддунайських держав тільки тоді, як буде мати заґарантований відповідний голос.

Заворушення в Ірляндії.

ЛЬОНДОН, 27. VI. ПАТ. В місцевости Донемана в Ірляндії прийшло до заворушень підчас походу, зорґанізованого оранжистами. Демонстранти спалили папські прапори. Були теж напади на потяги, якими прочани вертали з евхаристичного конґресу до Бельфасту. Потяги закидали камінням. Майже в цілій Ірляндії прийшло до подібних інцидентів.

Золото з морського дна.

ЛЬОНДОН, 27. VI. ПАТ. До порту Плімавт прибув учора корабель „Артіліо" з вантажем 180.000 фунтів у золоті, яке виловили із затопленого корабля „Єгипет". Золото транспортували до Льондону. Тимчасом наслідком судового позву капітана Деві влада задержала. Капітан Деві каже, що він перший вказав місце, де находиться зі своїм скарбом „Єгипет" і тому належиться йому частина добутого скарбу.

Українське сокільство й народне мистецтво

на всесокільській виставі в Чехословаччині.

З нагоди IX. Всесокільського Здвигу в 100 річницю народження творця сокільства д-ра Мирослава Тирша в чехословацькій Празі відкрили величаву всесокільську виставу. В цій виставі взяли участь всі славянські народи.

Український відділ, що має площу 80 кв. м., складається з експонатів, які характеризують сокільську діяльність Сокола-Батька у Львові, Союзу Українського Сокільства за кордоном та експонатів з народнього мистецтва кооператив: „Народне Мистецтво“ у Львові й „Гуцульське Мистецтво“ в Косові. Народне мистецтво поділили по околицям на підвідділи: гуцульський, буковинський, городенський і Лівобережної України. Є це переважно килими, ріжного роду вишивки, народні одяги, різьба та кераміка. Своєрідна краса та ріжноманітність експонатів надають українському відділові особливий відмінний від інших відділів характер, в якому виразно позначаються національні ознаки, а разом з тим і певна суцільність та гармонійність. Сокіл сурмач в козацькому вбранні на великому плякаті „Сокола-Батька“ з нагоди Шевченківського сокільського здвигу у Львові в 1914 році, який тоді в день проголошення світової війни продовжував українську національну свідомість і закликав до боротьби за свої національні права, нагадує й тепер всім українцям, що вони ще не вибороли собі належних їм прав і мусять без ріжниці своїх партійно-політичних поглядів уперто продовжувати цю боротьбу у всіх ділянках українського національного життя. На другому боці — плякат з галицьким львом і з гаслами: „Все вперед! — Всі враз!“ На чоловій стіні находяться мальовничі прапори (проекти маляра-графіка М. Битинського) Українського Сокільства за кордоном, на одному з яких (Прапор Союзу) мистецьки представлений могутній лет сокола з тризубом, а на другому („Українського Сокола“ з Подєбрад) сокіл готовий до лету. На протилежному боці ляльки в народніх строях (з гуцульщини й городенщини). Все це оживлює фотографії, діяграми й ґрафіки, що характеризують діяльність українського Сокільства.

Чужинець, входячи до українського відділу, відчуває, що він попав до відділу козацької нації. Про це зазначив голові Союзу Українського Сокільства за кордоном інж. В. Проході голова чехослов. уряду, премієр-міністр Удржаль, який відвідав український відділ в супроводі старорости Чехословацької Громади — д-ра Буковського, міністра д-ра Ю. Славіка, д-ра Шаура і інших сокільських достойників при відкритті Всесокільської вистави 18. червня ц. р.

Вистава буде відкрита до 10. липня ц. р.

—o—

Орґанізаційний рух у краю.

ДОВІРОЧНА НАРАДА В МОНАСТИРИСЬКАХ.

На день 8. червня ц. р. скликано довірочну нараду УНДО в Монастириськах. Нарада відбулася в салі кооперативи „Сила“. На нараді були присутні відпоручники цілої низки громад. Всіх присутніх було 227 душ. До президії вибрано д-ра Василя Банда, адвоката в Монастириськах на предсідника, Василя Старика господаря зі Слобідки Горішньої на заступника предсідника й Ореста Івасечка студента прав на секретаря. Після розпочаття нарад в часі реферату посла Яворського ввійшла на салю поліція і розвязала нараду тому, що запрошення на збори роздавалися на салі. Посли Яворський і Хруцький запротестували проти поведінки поліції і візвали присутних до витревалої праці на політичному фронті. По відспіванні національного гимну розійшлися спокійно присутні.

ПОВІТОВА НАРАДА В БУЧАЧІ.

Дня 10. червня ц. р. в год. 12-тій вполудне відбулася повітова нарада УНДО в Бучачі. На нараді було присутніх 76 відпоручників майже всіх громад бучацького повіту. Нараду відкрив о. Іван Галібей і на його внесок вибрано до президії о. Василя Мельника пароха Звенигорода головою, і директора Стефана Шипелявого секретарем. Посол Сергій Хруцький привитав Львова. У своєму рефераті представив він потреприсутніх від імені північно-західних українських земель і представив обставини, серед яких приходиться жити і працювати тамошнім українцям. Політичний і організаційний реферат виголосив головний секретар В. Целевич зі бу сильної політичної орґанізації, шкідливість безпартійности, потребу закордонної пропаґанди української справи і способи поширення партійної орґанізації на селах. о. Іван Галібей піддержував конечність розбудови партійних гуртків по громадах. Посол Яворський виказував слабі сторінки політичної орґанізації бучацького повіту. О. Василь Мельник звертав увагу, що досі партія УНДО не подбала про добре зорґанізування повітових осередків. Вслід за тим немає кому по громадах вияснювати партійну програму і орґанізувати села під політичним оглядом. П. Андрій Шкварок виказав конечність орґанізувати політичні гуртки по селах та делеґувати з міст референтів з політичними рефератами до сільських гуртків. Директор Шипелявий взивав до масової передплати партійного органу „Свобода“. Д-р Гринів, голова П.Н.К., пропонував писати більше у „Свободі“ про партійну програму і подав способи поширення „Свободи“. П. Василь Зілинський виказував наслідки поширювання радянофільської преси. По вичерпуючих вияснениях В. Целевича і посла Яворського і по відспіванні національного гимну закінчено дуже ділові наради. Вечором цього самого дня відбулися довірочні наради місцевої бучацької інтелігенції і міщанства, на яких реферували В. Целевич зі Львова і посол Яворський.

—o—

За допомогу українським високим школам за кордоном.

Як вислід наради, яка відбулася дня 18. травня ц. р. і на якій наші установи обговорили форму допомоги Українській Господарській Академії у Подєбрадах, відбулася дня 25. червня ц. р. конференція у справах допомоги українським високим школам за кордоном, в якій взяли участь: Наукове Т-во ім. Шевченка, „Сільський Господар“, Т-во Прихильників Освіти, „Просвіта“, „Рідна Школа“, Ревізійний Союз Українських Кооператив, „Дністер“, Центросоюз, Центробанк, Видавнича Спілка „Діло“, „Карпатія“, Студентська Репрезентація, Українське Лікарське Товариство і Українське Технічне Товариство.

На цій конференції рішили присутні установи створити при Т-ві „Сільський Господар“, як його секцію, *Комітет Допомоги Українським Високим Школам*, в якого склад увійдуть 22 установи краєвого характеру. Конференція вибрала президію цього Комітету в складі: голова — о. *д-р В. Тит Войнаровський*, заст. голови — проф. *В. Старосольський* і *д-р Іван Брик*, секретарі — *інж. А. Романенко* і студ. *О. Пасіка.*

Президія Комітету опрацює правильник його праці та займеться збиранням фондів для високих шкіл.

Цей Комітет реально працює вже для Української Господарської Академії у Подєбрадах та приєднав у члени Т-ва Прихильників У. Г. А. ряд установ та приватних осіб.

Одинокий спосіб зорганізовано нести поміч українським інвалідам це стати членом Українського Т-ва Допомоги Інвалідам у Львові. — Річна вкладка 6 зол. або місячно 50 сот.

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 29. ЧЕРВНЯ 1932.

о. СОФРОН ЛЕВИЦЬКИЙ. 3)

На теольоґії перед 50-ти літами.

По вечері. — Політична лектура та віче. — Інтерстиції та іспити. — Зїзд 70-літніх.

(Докінчення.)

По вечері відвідували себе звичайно товариші під числами і обговорювали свої приватні і політичні справи. А був це час політичної організації народовецької партії і основання політичного часопису „Діло“, яке в кількох примірниках приходило до семінарії. Ми жадібно читали його гуртом, особливо вступні, програмові статті Вол. Барвінського, який поміж питомцями був дуже популярний, Стефана Качали, якого історією під назвою **„Polityka Polaków względem Rusi“** всі захоплювалися, Заячківського, Ол. Барвінського, Гладиловича, Навроцького і ін. Не були нам чужі вже тоді мрії про самостійність України, а популярною в семінарії була тоді книжка Льва Бачинського „Україна ірредента“.

Тоді вже захоплювала нас ідея відродження українського народу як окремішної нації з її історичними традиціями і живими скарбами устної словесности, народніми піснями і колядками, які ми на феріях пильно записували, а напередодні Різдвяних свят при столах співали, нагадуючи собі рідну стріху на селі, наш нарід і обовязки, які нас у будучности для того народу чекають.

За нашого побуту в семінарії відбулося перше українське політичне віче з нагоди 100-літніх роковин вступлення на австрійський престіл цісаря Йосифа II. Була це покришка австрійської льояльности, якою прикривалося перед ворожим оком адміністраційної влади перші почини і змагання до орґанізації національно-демократичної партії. Була це величня хвилина. Саля Народнього Дому була по береги виповнена людьми всіх станів, а в перших рядах сиділи члени митрополичої капітули і наші семинарицькі настоятелі. Вечором у день віча відбувся в тій самій салі величавий концерт, на якім, здається мені, був присутній і сам митрополит Сембратович, мітрат Малиновський, члени капітули, настоятелі духовної семінарії, а наш хор брав уперше прилюдну участь у тім концерті. Співав тоді Мишуга, який саме вибирався в дорогу до Італії. Хорами диригував Анатоль Вахнянин, а семинарицький хор відспівав 3 пісні: Вахнянина „Живем, живем“, „Весна уже наспіла“ (переклад із польського), „Хто за нами, той за ним, діло наше є святим“ Вербицького чи Лаврівського.

Не диво, що попри такі стихійні народні справи, які захоплювали всю душу нас молодих адептів духовного стану, всі наші фахові студії і духовні вправи заносили нам середновіччам, видавалися нам нудними, а наші настоятелі, що покликані були настоювати на точне їх виконання видавалися нам заскорузлими формалістами і педантами, що буцімто старалися тільки про те, якби придавити наші мрії і почини.

Отся подана в головних зарисах картина нашого семинарицького життя змінялася нараз мов за дотиком чародійної палочки в часі т. зв. інтерстицій, які зачиналися на 6 тижнів перед іспитами кожного шкільного семестру.

Після семестральних викладів на університеті припинювались у семінарії всі офіції, крім т. зв. „officia divina“ себто ранішніх і вечірніх молитов та роздумувань і Служби Божої, де співали додатково, немов для випрохання помочі Пресв. Богородиці, стихирі з параклиса „за всіх молишася благая“. Загостювали тоді клявзулю, касували всякі виходи і ліценції, переривали проби хору і орхестри і припинялися всякі відвідини товаришів у числах, а зачиналася безнастанна, цілоденна, нераз аж до пізна в ніч, наука до приписаних семестральних іспитів. Вчилися одинцем або гуртами, під числами, або в музеях, в коридорах або в городі. Здібніші збирали товаришів у ґрупи, переробляли з ними предмет, пояснювали, а інші підчеркували в скриптах важніші місця і вивчували їх. По триразовій перерібці матеріялу відбувалися пробні іспити, які наганяли слабшим доброго страху і примушували їх до ще більшої пильности.

Смішно виглядали деякі питомці підчас інтерстицій. Деякі переставали на той час голитися і стригти волосся, деякі обстригалися до шкіри, щоби не забагалося вийти на місто, інші поскидали нову одіж і ходили в старім лахмітті, наче які анахорети пустинники. Бідні були в той час лінюхи і недбалиці. Вони не находили ніде захисту, бо лиш перешкоджали тим, які хотіли вчитися. Нудьгували, ходили з кута в кут, журилися, а врешті й самі забиралися до науки і доганяли своїх товаришів, або відступали від серії і здавали поза речинцем. Це були т. зв. „нахціґлери“. Хто не здав іспитів у приписанім речинці, той тратив у семінарії утримання, а нераз мусів перейти на т. зв. екстерну. Та по уплив інтерстицій всі майже, з малими виїмками, опановували приписаний матеріял. Богато здавало іспит з відзначенням, деякі добре, декто доносив якусь партію, а рідко траплялося щоби хто поправляв предмет по вакаціях.

Щоби уріжноманітнити трохи нудний час інтерстицій улаштовували питомці нераз ріжні псоти. До таких належав т. зв. „Leichenzug“. Це було проводження „ґешіхти“ до іспитів з музикою в асисті ріжних поперебираних масок.

На Миколая улаштовували опівночі гости-

ОСТАННІ ВІСТИ

ДЕФІЦИТУ 15 МІЛІОНІВ.

У травні, себто в 2-ому місяці нового бюджетового року, доходи Польщі дальше зменшилися, хоч рівночасно видатки обнизили. Заг. сума скарбових доходів виносила 175.324 тис. супроти 198.828 тис. у квітні та 199.601 тис. у травні м. р. Видатки дали 189.924 тис., а в квітні було їх 198.930 тис. і 211.656 тис. у травні м. р. Так бюджетовий дефіцит за травень ц. р. дав 14.600 тис.

БАВАРІЯ БУДЕ КОРОЛІВСТВОМ?

Провідник баварських селян і член баварської народньої партії д-р Гайм сказав в інтервю льондонському журналістові, що прийшов час, щоби Баварія привернула королівську владу та щоби покликала на престіл був. кронпринца Баварії кн. Рупрехта. На думку д-ра Гайма 75 проц. баварців є за монархією. Всеж таки Баварія не хоче відриватися від Німеччини, лише хоче уладити собі вн. політичне життя незалежно від інших союзних країв. Баварія плянує на будуче монархію в конституційній формі, основану на 2-палатнім парляменті. Проект будучої баварської конституції вже опрацьований. Коли Баварія хоче змінити конституцію та посадити на престолі короля, то робить це тому, щоби ставити спротив заколотові, який заволодів у Німеччині, робить це проти гітлерівців і уряду Німеччини, який натискає на Баварію. Не хочемо боротьби, та коли нас приневолять до неї, ми готові — закінчив інтервю д-р Гайм.

ГІТЛЕР ЖЕНИТЬСЯ.

У берлінських нац. соціялістичних колах кажуть, що Гітлер небаром ожениться з Вінфрідою Вагнер, внучкою славного композитора Ришарда Вагнера. Мали вони повінчатися ще перед виборами президента держави, та коли Гітлер перепав, наступило деяке охолодження відносин. Тепер, мовляв, знову навязали взаємини і шлюб відбудеться.

РОЗПРАВА ПРОТИ КОРТІСА.

ФЛЕМІНГТОН, 27. 6. ПАТ. (Стейт Ню Джерзі). Сьогодні почалася тут розправа проти Кортіса, обвинуваченого в цьому, що посередничив у схопленні Ліндберґової дитини. Кортісові закидають, що вводив у блуд суд. владу тим, що подавав фальшиві вістки. Обв. не признається до вини. Ліндберг буде одним із гол. свідків.

ЗРЕДУКОВАНИЙ ЗАСТРІЛИВ СВОГО ШЕФА

У бюрі фін.-податкового виділу варшавського маґістрату зредукований службовець Кусеський пострілив свого б. шефа Дембінського. Дембінського перевезли до шпиталю, де він помер.

ДОЛЯР.

Доляр Зл. Держав 8.89.5.

ЗАСТРІЛИВСЯ СЛУЖБОВЕЦЬ.

У Львові при вул. Земялковського 14. застрілився 37-літній безробітний бувший службовець перевозового бюра Генр. Раб. Причина: непорозуміння з судженою, гімн. вчителькою в Ходорові. В листі, який писав 25. і 26. червня, поручає виплатити 300 долярів братам судженої, з якими приятелював, а 305 зол. сховати на його „шлюб" під чим мабуть розуміє похорон. У дописці до судженеї каже: „Оце маєш відповідь на питання, яке ти мені завдала на двірці в Ходорові. Для тебе воля та щастя".

САМОГУБСТВО СЕКРЕТАРЯ ШК. РАДИ.

БРОДИ, 27. 6. ПАТ. На шляху Броди-Золочів кинувся під поїзд Едв. Буяновський, секретар шк. ради в Бродах. Колеса перекраяли тіло на двоє.

ну св. Миколая з музикою на притишених інструментах. На розбуджену зі сну „гешіхту" робила вона незвичайно таємне враження і наповняла його побожним страхом.

Вкінці минули іспити першого семестру, про які пізніше довгий час оповідали ми ріжні цікаві, переборщені, а часом і вигадані історії, поки згодом не вернуло все до звичайного, утертого способу життя. По другім семестрі всі заходилися горячково до відізду, а по цілорічнім побуті в семінарії був це чарівний виїзд на волю, до родинних стріх, до рідних піль і рік, що манили нас своєю красою. Всі вигодили собі духовні і світські одяги, укладали між собою плани розривок, забав у часі вакацій, а укінчені пасторалісти запрошували ближчих знайомих на свої весілля.

По „вифасуванню" 10 австр. ринських, а на пасторалці 25 т. зв. „райзегельду" покидали ми семінарію. Всі збирали свої манатки, прощалися та з веселим серцем розіздилися чимскорше домів. Семінарія пустіла, на коридорах затихав гомін молодих голосів.

Востаннє розіхалися ми в 1882 р., збогачені придбаними відомостями, повні рожевих надій до життя, повні охоти до чесної, щирої праці, до якої ми приготовлялися, згідно з нашою совістю та бажаннями.

У серпні 1929 р. зіхалося нас 7 жиючих ще товаришів і одинокий жиючий ще наш настоятель, колишній віцеректор семінарії о. мітрат Ал. Бачинський. Зіхалися ми 70-літніми старцями, щоби подякувати Богу за його доброту і ласку в нашім житті, побачитися ще раз, стиснути собі дружню руку, згадати минуле, поглянути на своє життя, яке може не завсіди так склалося, як колись у молодечих мріях бажалося і розпрощалися може востаннє, з надією, що не все тут кінчиться, що, дасть Бог, ще колись у ліпшім житті стрінемося.

НОВИНКИ

— **Приймаю як давніше в моїм Заведенні при вул. Сикстуській ч. 17 від 9—1 і 3—6. Насс.** 1-5

— **Українська робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.** 792-?

— **Машини до шиття** нові від 200 золотих поручає **Юліян Ломага, Львів, Валова 11.** 10-20

— **До Передплатників „Української Загальної Енциклопедії"**. В-во „Укр. Заг. Енциклопедія" кінчить другий том УЗЕ у **важких матеріяльних умовах** лише тому, що багато наших громадян, котрі замовили УЗЕ, не вирівнали дотепер залеглої передплати не вважаючи на кількаразові пригадки (останньої навіть через адвоката). А тому, що В-во УЗЕ **мусить** виконати всі зобовязання приняті супроти папірні, друкарні, клішарні, переплетні і т. д. і т. д. та й ще мусить кінчити зачате діло (видати третій том УЗЕ), просить усіх довжників вирівнати до 1. липня ц. р. залеглости, щоб не наражатися на судові кошти та не доводити В-во хочби до короткого припинення появи дальших зшитків. — **Адміністрація УЗЕ,** Коломия, Народний Дім. 3-3

— **Катедра української мови на берлінському університеті.** У звязку з нотаткою під повищим наголовком, яка появилася у ч. 130 „Діла" з 15. ц. м., отримуємо від п-ні д-р М. Вольтнер, асистентки у Славянському Інституті Берлінського Університету листа, в якому вона у порозумінні з проф. М. Васмером, що викладає у Берл. Університеті славянську фільософію, просить нас помістити слідуюче виясненя: 1. У Берлінському Університеті не створено ніякої нової катедри для української мови; 2. Українознавство правильно викладає від 1925 року проф. М. Васмер, який також у біжучому семестрі веде семінарійні вправи про Шевченка; 3. Тому й д-р З. Кузеля не дістав катедри на фільософічному факультеті Університету, тільки дістав призначення викладати українську мову та українознавство в Орієнтальному Семінарі. — Поміщуючи це виясненя, додаємо від себе, що у згаданій замітці в „Ділі" з 25. ц. м. так і казалося про Орієнтальний Семинар, а не про фільософічний факультет.

— **Лугове Свято у Львові.** У вчорашньому числі „Діла" зайшла мала неточність у статті „Лугове Свято у Львові". А саме було написано, що в програму Свята входила теж роздача нагород (образи, книжки, медалі) особам, що заслужилися для Лугової організації. Як нас інформують, нагороди діставали не поодинокі люди, а Лугові товариства. Нагороди жертвували вчасти наші економічні інституції: „Маслосоюз" — образ артиста Горбая, „Народна Торговля" — образ артиста Чорпіти, „Дністер" — „Вїзд Хмельницького", „Центросоюз"—тризуб і „Центробанк" Богун, трубка з робітні Р. Абрагамовського. Медалі-жетони одержали луговики, які ставали до легкоатлетичних змагань і здобули перші місця. Змагання ті відбулися перед Луговим Святом в неділю від год. 1.30 до год. 3.

— **До відома українського студентства.** Українська Громада в Берні надіслала нам таке письмо: Українська Громада в Берні ЧСР на своїх звичайних товариських сходинах дня 12. червня ц. р. у порозумінні з управами Української Студ. Спілки та Товариства Ветеринарійних Медиків проголосила бойкот на бувшого члена Української Громади та Української Студентської Спілки п. Андрія Волосенка, студ. II. року техніки з Галичини, за важку обиду національних почувань всього без вимку українського громадянства в Берні. Обиди цієї допустився п. Андрій Волосенко прилюдно перед болгарськими та жидівськими студентами, похвалюючи радянську владу за масове засилання українців на Соловки. П. Волосенко заедно інформував односторонно та невірно чужинецьке студентство про життя українського студенства в краю і за кордоном. Вислідом цих „інформацій" були демонстраційні вигуки болгарських студентів комуністів: „Українські студенти фашисти хами!" Завізваний Управою Української Громади п. А. Волосенко признався до цих вчинків і заявив, що своїх переконань ніколи не змінить. За згадані вчинки виключено його з членів Української Студ. Спілки та Української Громади в Берні, заборонено йому вступу до домівки українських товариств в Берні.

— **В Українському Університеті в Празі** на академічний рік 1932/33 вибрали: на ректора проф. хемії д-ра І. Горбачевського, на проректора проф. цивільного права д-ра С. Дністрянського, на декана фільософічного факультету професора соціяльної гігієни д-ра Б. Матюшенка, на продекана проф. історії мистецтва Д. Антоновича, на декана факультету права і суспільних наук проф. карного права С. Шелухина, на продекана проф. торговельного і фінансового права О. Одарченка.

— **Виїзд дружини львівських міських театрів до Криниці.** В четвер, 30. червня, вся дружина міських театрів у Львові виїзджає на два місяці до Криниці. Там даватиме вистави до 1. вересня в літниськовім театрі.

— **Східні Торги** управа постановила продовжити до 3. липня, бо сподіються, що може в перших днях липня трансакції покращають.

— **Влом до льокалю Т-ва Українських учителів.** Нічю з неділі на понеділок злодії вломилися до льокалю Т-ва українських учителів при вул. Як. Стшеме ч. 11, розбили касу та забрали 4.000 зол. Поліція арештувала кількох підозрілих.

— **Напад на читальників.** Пишуть нам: На день 2 червня ц. р. була скликана до Нового Села пов. Жовква проба хорів читалень з довколичних сіл з нагоди районового концерту, який мав відбутися в Жовкві. Про це були дуже добре поінформовані кацапи з Нового Села, згуртовані в „стшельцу", „стражи огньовей" і кацапській читальні Качковського. Учасниками проби були члени хору читальні в Зашкові, Сулимові і Новім Селі. Після проби, яка тревала від 9—11 год. в ночі, в часі повороту хористів до дому, озброєні в кріси кацапи напали на безборонних читальників зі сторони польського двора в Новім Селі і другої сторони дороги, так, що не було навіть куди втікати. Настала одностороння боєва стрілянина, а стріли падали сальвами. Про це нехай свідчить факт, що один з учасників, Коваль Омелян, серед темної ночі був поцілений трьома кулями і мусів їздити до Народньої Лічниці у Львові. Другий член хору в Зашкові, Теодор Кухар, лічиться ранений дома і не може ходити. Учасників нападу було коло 30 осіб. Що на це постерунок в Куликові й ті чинники, що дають в руки безвідповідальних людей зброю, якої вживають для нападів на безборонних читальників і то тоді, коли нема ніяких вправ ані „стшельца" ані вогневої сторожі?

— **Російський магазин мунїції.** В Черниці пов. Броди найшли в часі пільних робіт мунїційний магазин, який закопали там російські війська в часі світової війни. Це переважно артилерійські стрільна. Повідомлена про це військова влада вислала на місце піротехніка, щоби перевів експльозію цього магазину.

— **Пожежа ліса.** В Деревні пов. Жовква вибухла в лісі дідички Констанції Скаржинської пожежа, що знищила 8 моргів лісу. — Пастухи, що пасли худобу в лісі дідича Незабітовського в Бутинах, розпалили вогонь так необережно, що пів морга ліса пішло з димом.

— **Душогубство.** На дорозі біля Народнього Дому в Олеську найшли вбитого Стефана Мандюка, 19-літного парубка. Вбивник розпоров йому живіт, так що кишки вийшли на верх. Поліція арештувала під замітом убивства 20-літнього Івана Денещука з Олеська. Причина злочину невідома.

— **Союз безбожників** у Радянщині приготовляє нову форму протирелігійної пропаганди: театралізовані відчити. Вони пристосовані зокрема для робітників ріжних промислових ділянок, нпр. залізничників, металівців, гірників і т. п. Перша серія відчитів зладжена на тему: Релігія — ворог соціялістичного будівництва.

— **„Учні Леніна".** Поліція в Ясах арештувала трьох учнів місцевої гімназії та трьох студентів університету, що спільно заложили комуністичну ячейку під назвою „учні Леніна". В часі ревізії в мешканнях їхніх родичів найшли комуністичну літературу та революційні летючки.

— **Іспит зрілости** на гімназійних курсах Малої Семинарії у Львові відбувся під проводом делегата Митр. Орд. о. крил. Юліяна Дзеровича в днях від 6. до 11. червня ц. р. До іспиту зголосилося 42 прилюдних учеників і 12 екстерністів. 3 прилюдних учеників не допущено при клясифікації VIII. кляси одного учня; при письменнім іспиті перепало 4 екстерністів, при устному іспиті перепало 2 прилюдних учеників і 2 екстерністів. Пятьох прилюдних учеників відступило від устного іспиту. Іспит зрілости зложило 35

прилюдних учеників і 5 екстерністів: 1) Алисьkевич Олександер Любомир (екст.); 2) Будзан Антін; 3) Волошин Роман Мирослав; 4) Гайдуkевський Володимир; 5) Ганушевський Богдан Михайло; 6) Гладяк Мирослав; 7) Гнатюк Іван; 8) Домазар Ярослав; 9) Дубанович Теодозій; 10) Захарків Михайло; 11) Ковалик Евген (екс.); 12) Когут Микола; 13) Колодій Мирослав; 14) Копач Михайло (екст.); 15) Косовський Юліян Роман; 16) Лебедович Роман Василь; 17) Легінь Ярослав; 18) Лещишин Іван; 19) Лилик Богдан Роман; 20) Лопадчак Теодор; 21) Матіяш Василь; 22) Мельник Омелян Ярослав; 23) Мирович Іван Степан (екст.); 24) Моравський Адам Мирослав; 25) Назаревич Андрій; 26) Налуковий Теодозій; 27) Пришляк Ярослав; 28) Ратушинський Михайло; 29) Рудик Володимир; 30) Середюк Мирон Мирослав; 31) Симко Стефан; 32) Теліщевський Максим; 33) Фарміґа Маріян (екст.); 34) Федоришин Андрій; 35) Форостій Теодор; 36) Цюпак Павло; 37) Цьвікула Теодозій; 38) Шавель Іван; 39) Ячник Іван; 40) Яськевич Ярослав.

— **Чи можна успішно усунути веснянки?** Це питання журило вже неодну гарну головку. Певне те, що веснянки можуть зовсім зникнути, успіх залежить виключно від уживаних засобів. Між ними крем і мило Лешніцера займають безперечно перше місце. Ті препарати основані на найновіших дослідах і зроблені на підставі окремих, новочасних рецепт усувають знаменито веснянки та інші нечистости шкіри, без небезпеки для делікатної цери.

Листування Редакції.

Д-р М. Фурґак, Микулинці. Збірні твори Стефаника у розкішнім І-ім томі вийдуть в осени. Передплату 20 зол. можна висилати до „Земельного Банку" на окреме конто „творів Стефаника".

СПОРТ.

КОПАНИЙ МЯЧ.

Україна — Ревера 0:0. Станиславів, 26. 6. Змагання за мистецтво А-кляси. Дружина України, що виступила без Цимбали, представлялася так: Бутель, Скрегота, Сич, Підлісецький, Дицьо, Борсук, Лапчук, Гоцький І., Лисик, Гоцький II. і Воробець. Гра рівнорядна. В Україні найліпше грав воротар Бутель і оба оборонці. Поміч незла; зате вповні розчарував напад, а спеціяльно Лисик, який не лише не помагав своїм, але й перешкаджав перериваючи часто гру непотрібними фавлями. Судлював п. Земан. Видців 2.000.

Перемишль.

Сян — Рух 1:0 (0:0). Змагання за мистецтво Б-к.

Сян II. — Чувай II. 3:0. Мистецтво Ц-кляси.

Самбір.

Дністер — Ропник (Борислав) 2:1 (2:1). Товариські змагання. Ворота для місцевих добув Соколовський.

Броди.

У. С. К. Сокіл (Золочів) — Репрез. Бродів 6:1 (5:1).

СЕРЕД ЛЬВІВСЬКОЇ А-КЛЯСИ.

Найбільшою несподіванкою останньої неділі була катастрофальна програна першої досі в табелі Світезі у стрічі з перемиською Польонією (10:0). Перші змагання цих дружин закінчилися перемогою Світезі 7:3! Україна привезла зі Станиславова один цінний пункт, який матиме (очевидно при дальших успіхах нашої дружини) великий вплив на добуття другого або й першого місця в табелі. До розіграння остало Україні ще лише четверо змагань: двічі з Олд-Боями (29. 6. і 24. 7.), Чорними І. Б. (3. 7.) та найважніші з Другим Соколом (10. 7.), коли-то рішиться мабуть доля першого місця.

Табелі по останніх розгривках представляються ось-так:

І. ґрупа.

	гор	вигр.	рем.	програ.	пункти	ворота
1. Другий Сокіл	10	8	0	2	16:4	30:15
2. Україна	**8**	**4**	**3**	**1**	**11:5**	**17:8**
3. Ревера	8	3	4	1	10:6	7:4
4. Погонь Стр.	9	3	1	5	7:11	18:22
5. Олд-Бої	5	2	1	2	5:5	9:10
6. Білий Орел	9	1	2	6	4:14	12:23
7. Чорні І. Б.	7	0	3	4	3:11	4:15

II. ґрупа.

	гор	вигр.	рем.	програ.	пункти	ворота
1. Польонія	9	5	2	2	12:6	25:15
2. Світезь	9	5	2	2	12:6	23:26
3. Лехія	7	3	3	1	9:5	13:5
4. Ресовія	7	2	2	3	6:8	10:14
5. Гасмонея	8	2	1	5	5:11	13:18
6. Погонь І. Б.	8	0	4	4	4:12	8:14

УКРАЇНА — ОЛД БОЇ

В середу, 29. ц. м., в год. 17.30 відбудуться на грищі Чорних змагання за мистецтво А-кляси між Україною і Олд-Боями. Сподіємося, що Україна, яка має тепер за собою 5 з черги перемог і заледви одну нерозіграну, доложить усіх зусиль, щоби добути дальші два пункти та найкраще в А-клясі відношення воріт.

ЗА МИСТЕЦТВО В КОП. МЯЧІ ЛЬВІВСЬКОЇ ОКРУГИ.

Минулої неділі розіграли дружини члени У. С. С. дальші змагання за мистецтво. Дружина „Мети" втратила 2 пункти на своєму грищі в користь винницького „Дніпра". У. Р. С. К. гідно протиставився ослабленому Соколові IV. та при більшому щасті, властиво доцільности стрілів міг би вийти зі змагань переможцем

Дніпро — Мета 4:2 (0:0).

До змагань виступили дружини в повних складах. На переможця типовано „Мету", яка диспонує покищо краще виробленими змагунами. Перша половина гри йде під легкою перевагою „Мети", але і „Дніпро" дає кілька гарних випадів, але не використовує догідних позицій. У другій половині добуває з карного Лотовський перші ворота для „Мети". Утрата воріт вплинула на більше продуману гру Дніпра, для якого добуває рівнож з карного вирівнуючі ворота Майхер. Дружини грають тепер обережно, при чому „Мета" сильніше напирає, часто гостить під воротами „Дніпра". Перевагу „Мети" приносить їй другі ворота стрілені Лотовським, а „Дніпро" вміло використовує кілька випадів, добуває дальші ворота зі стрілів Михайлів, Майхер і Вер[illegible] та запевняє собі гарну виграву.

Сокіл IV. — УРСК 1:0 (0:0).

Недільний виступ дружини був дуже цікавий. У. Р. С. К. вийшов на грище в повному складі, а дружина Сокола без Чорного, Мельника, Терлецького, Міська і воротаря Віршука II. У першій половині переважає У. Р. С. К., накидаючи скоре та гостре темпо так, що воротар Сокола (Чура II.) має змогу виказати свою вмілість. Сокіл по кількох випадах обмежується до дефензиви. Початок другої половини приносить знов перевагу У. Р. С. К., який прямує до побіди, добуває кілька рогів, однак їх не використовує. Сокіл, бачучи нецільність стрілів У. Р. С. К. переставляє напад і надаючи тепер скоре темпо грає переважно правою стороною. Добрі загривки Фурда — Шигалик — Сачинський І. і Лямпіка спричинюють частинне мурування воріт У. Р. С. К. Сокіл має тепер перевагу, а Лямпіка добуває одинокі ворота. Судював добре п. Врецьона

Табеля.

1) Сокіл IV 3 гри, 6 пунктів, воріт 9:2
2) Дніпро 3 гри, 4 пунктів, воріт 9:8.
3) У. Р. С. К. 3 гри, 2 пункти, воріт 3:7.
4) Чорноморці 2 гри, 0 пунктів, воріт 3:5.
5) Мета 1 гра, 0 пунктів, воріт 2:4.

Л. К. С. — У. С. С. К.

У днях 2. і 3. липня відбудуться на токах У.С.С.К. при вул. Супінського 21 міжклюбові ситківкові змагання між Львівським Клюбом Ситківкарів і ситківковою секцією Укр. Студ. Спорт. Клюбу. Змагання обіймають 11 конкуренцій, а саме: 2 гри поодинокі панів, 4 гри поод. панів, 2 гри мішані, 1 гра подвійна панів і 2 гри подвійні панів. Початок змагань в суботу 2. VII. в год. 1 попол.

СТУДЕНТСЬКИЙ СПОРТ. ТАБОР.

Організаційний Комітет Студентського Спортового Табору подає до відома, що табору цього року не буде з причини браку зголошень.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платить кооперативам дня 27 VI. 1932 р. за масло експортове та десерове пріма 2·20 зол., за літру молока 19—20 сот., літру сметани 0·90 зол., кисілець 1·40—1·50 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Театр.

Вівторок, 28. червня, год. 7.30 веч. „Бурашонові клопоти".

Середа, 29. червня, год. 7.30 веч. „Бурашонові клопоти" (остання вистава в цьому сезоні).

Театр Ріжнородностей.

Вівторок, 28. червня, год. 8. веч „Таточко" (премієра) песа Де Флерса та Кеєвета.

Середа, 29. червня, год. 8 веч. „Таточко" (остання вистава в цьому сезоні).

Кіна.

АПОЛЬО: „Кайдани минувшини" та „В далекий світ".
КАСІНО: „Таємна 6-ка" (з Уолесом Беррі).
КОПЕРНИК: „Любощі Їх Милости Князя".
ЛЕВ: „Князь Дракуля".
МАРУСЕНЬКА: „Любощі Їх Милости Князя".
МІРАЖ: „Прощай Ліліянко, прощай Маскот" (Ліліяна Гарвей, Іго Сим).
ОАЗА: „Льорель і Гарді за кратами".
ПАН: „Баркароля кохання", „Сіям, країна білого слона".
ПАЛЯС: „Чоловік своєї жінки".
ПАСАЖ: „Сталева долоня" та додатки.
ПРОМІНЬ: „Жінка в багряниці".
СОНЦЕ: Гарі Піль і Чаплін.
СТИЛЕВЕ: „Неаполь співаюче місто".
УТІХА: „Привид смерти", „6 тижнів серед апашів".
ХИМЕРА: „Чар танга" та звуковий додаток

Закордонне радіо.

Середа, 29. червня 1932.

Ляйпціґ (259,3) 19.30 Оп. музика, 21.00 „Дер Ветлявф міт дем Шатен" авд., **Братислава** (278,8) 11.00 Концерт, 17.50 Мад. авдиція, **Бреслявь** (325) 21.20 „Крімгільдина пімста" траг. Гебеля, 23.10 Веч. музика, **Міляно** (331,4) 11.15, 13.00, 19.05 Муз. всячина, **Льондон** (356,3) 18.30 Циг. музика, спів, 20.00 „Доктор Фавст" траг. Марльова, **Штутгарт** (360,6) 21.00 Оп. музика, спів, **Гельсінгфорс** (368,1) 19.30 Фінлянд. пісні, **Рим** (441,2) 12.45 Концерт, 20.45 „Деяніра" оп. Каталянія, **Прага** (488,6) 7.00, 12.05 Концерт, 19.00 „Борис Годунов" оп. Мусоргського, **Відень** (517,2) 10.00 Европ. нац. конгрес, 10.05 Орхестра, 21.05 Спів, Марія Ольшевська, **Любляна** (575,3) 16.00 Нар. пісні, 20.00 Хор, **Харків** (937,5) 15.00 20.00 Концерт, 18.00 Авдиція.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Середа, 29. червня 1932.

11.00 Евхаристичний конгрес у Дебліні (трансм.), 12.05, 13.10 Концерт, 12.55 Балачка, 14.00 Виріб паперу, 14.15, 14.50, 15.25 Музика, 14.30 „Червоний півень" авд., 15.05 „Зміна плодів і добір ростин на піскових землях", 15.40 Для дітей „Природнича балачка", 15.52 „4 милі за Варшавою", 16.05 Ґрамофон, Сільва рерум, 16.45 Відчит, 17.00 Попол. концерт, 18.00 „Приємні та пожиточні вістки", 18.20 Орхестра, 20.00 Легка музика, 20.55 „Шал шпилів" літ. чвертьгодина, 21.10 Твори давніх мистців, 22.00 Спорт, 22.05 Танк. музика, 22.25 „Секретар Скрибон" фейл., 22.40 Спортові вістки з провінції, 22.50 Танк. музика.

Присилайте передплату!

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

На підставі рішення з дня 24. червня 1932 згодилася Кураторія на коедукцію в І. і ІІ. кл. гімназії „Рідної Школи" У. П. Т. в Коломиї. Зголошення до вступного іспиту так хлопців як і дівчат приймає Управа до 2. липня. Цьогож дня відбудуться вступні іспити. — **Управа.** 1-1

На Рідну Школу зложили Вп.: Дир. Осип Ласовський, Львів 14 зол. зібраних 26. VI. ц. р. від весільних гостей з нагоди вінчання п. Вячеслава Ласовського з п. Любович Янович; Питомці Інституту св. Йосафата Львів 7.50 зол. з нагоди закінчення шк. року; Ст. і Ю. Нападієвичі, Посіч, зол. 10.— замісць квітів на могилу о. прал. Ал. Зубрицького. — Вп. Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.